

Sygn. akt II AKa 390/19

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 lutego 2020 r.

Sąd Apelacyjny w Gdańsku II Wydział Karny

w składzie:

Przewodniczący: sędzia SA Wiktor Gromiec

Sędziowie: SA Dorota Rostankowska (spr.)

SO del. Rafał Ryś

Protokolant: sekr. sądowy Iwona Sidorko

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Gdańsku Sławomira Kownackiego

po rozpoznaniu w dniu 13 lutego 2020 r.

sprawy

D. P. s. W., ur. (...) w S.

oskarżonego z art. 284§2 k.k.; art. 284§2 k.k.; art. 284§2 k.k. w zw. z art. 294§ 1 k.k.; art. 284§2 k.k.; art. 284§2 k.k.; art. 284§2 k.k.; art. 284§2 k.k.; art. 284§2 k.k.; art. 284§2 k.k.; art. 284§2 k.k.; art. 284§2 k.k.; art. 284§2 k.k.

na skutek apelacji wniesionych przez prokuratora i obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Okręgowego w Słupsku z dnia 3 września 2019 r., sygn. akt **II K 36/18**

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok;

II. wymierza oskarżonemu 300 (trzysta) złotych tytułem opłaty za postępowanie odwoławcze oraz obciąża go wydatkami tego postępowania.

UZASADNIENIE			
Formularz UK 2	Sygnatura akt	II AKa 390/19	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	2		
1CZĘŚĆ WSTĘPNA			

0.11.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

Wyrok Sądu Okręgowego w Słupsku z 3.09.2019r. w sprawie II K 36/18

0.11.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

0.11.3. Granice zaskarżenia**0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia**

na korzyść

na niekorzyść

w całości

w części

#

co do winy

#

co do kary

#

co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia

0.11.3.2. Podniesione zarzuty

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

0.11.4. Wnioski

#	uchylenie	#	Zmiana
---	-----------	---	--------

1Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

0.12.1. Ustalenie faktów

0.12.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
1. 111...1.		D. P.	Popelnienie przez oskarżonego w ramach ciągu przestępstw 10 czynów z art.284 § 2 kk oraz jednego przestępstwa z art.284 § 2 kk w zw. z art.294 § 1 kk	Jak w uzasadnieniu Sądu okręgowego	Jak w uzasadnieniu Sądu okręgowego
0.12.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
	D. P.	Niepopelnienie przez oskarżonego w ramach ciągu przestępstw 10 czynów z art.284 § 2 kk oraz jednego przestępstwa z	Jak w uzasadnieniu Sądu okręgowego	Jak w uzasadnieniu Sądu okręgowego	

		art.284 § 2 kk w zw. z art.294 § 1 kk		
--	--	---	--	--

0.22.2. Ocena dowodów

0.12.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu
	Sąd Okręgowy przeprowadził dowody wskazane w uzasadnieniu swojego wyroku, które częściowo nie są kwestionowane przez skarżących, zaś co do kwestionowanych, wskazanych w apelacji, ich ocena poprzez odniesienie się do zarzutów apelacji zostanie przedstawiona w rubryce 3. niniejszego uzasadnienia.	Jak poniżej w rubryce 3.

0.12.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu
	Jak w uzasadnieniu Sądu okręgowego	Jak w uzasadnieniu Sądu okręgowego

1STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków	
--	--

Lp.	Zarzut	
	<p><u>Obrońca oskarżonego</u></p> <p>1. mająca wpływ na treść zaskarżonego wyroku obraza przepisów postępowania, tj. art.7 kpk w zw. z art.410 kpk, poprzez dowolną, a nie swobodną ocenę dowodów i zbagatelizowanie bądź pominięcie tej części zeznań M. K., w której wskazała ona, że do pokrzywdzonego były wykonywane połączenia telefoniczne, gdzie podejmowano próby negocjacji i wznowienia umowy, co świadczy o tym, że D. P. nie działał z zamiarem sprzeniewierzenia,</p> <p>2. mająca wpływ na treść zaskarżonego wyroku obraza przepisów postępowania, tj. art.7 kpk poprzez dowolną a nie swobodną ocenę dowodów i przyjęcie, że zachowanie oskarżonego D. P. cechowało się widocznym przejawem sprzeniewierzenia przedmiotów leasingu, podczas gdy o zrealizowaniu znamion przywłaszczenia nie może stanowić sam fakt niewywiązywania się leasingobiorcy z postanowień zawartej umowy, nie odbieranie korespondencji od leasingodawcy, czy też zaprzestanie płacenia rat, jeżeli nie towarzyszy temu zamiar tzw. animus rem sibi habedni; nadto Sąd Okręgowy w Słupsku pominął tą okoliczność, że (...) wielokrotnie akceptowała fakt nie zwrócenia przez oskarżonego urzędzeń wziętych w leasing w terminie, po wypowiedzeniu umowy leasingu, skoro dawała oskarżonemu możliwość uiszczenia zaległych należności bez zwrotu tych rzeczy i wznawiała umowy,</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p> <p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p> <p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p> <p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>

3. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku i mający wpływ na jego treść, a polegający na przyjęciu, że oskarżony D. P. działał z zamiarem bezpośrednim popełnienia występku z art.284 § 2 kk oraz art.284 § 2 kk w zw. z art.294 § 1 kk, podczas gdy zgromadzony w sprawie materiał dowodowy nie pozwala na przyjęcie takiej tezy, oskarżony bowiem konsekwentnie nie przyznał się do winy, wskazał, że nigdy nie traktował przedmiotów wziętych w leasing jak swoich własnych, kilkakrotnie kontaktował się z pokrzywdzonym, licząc na wznowienie umowy, z resztą umowy te były kilkakrotnie wypowiedzane, a następnie wznawiane, nadto zachowanie oskarżonego w okresie gdy nie odbierał korespondencji od pokrzywdzonego nie może w sposób jednoznaczny wskazywać na działanie z zamiarem bezpośrednim popełnienia przestępstwa, gdyż w tym czasie oskarżony przeżył załamanie nerwowe i korzystał z pomocy specjalistów.

Prokurator

Obraza przepisów postępowania – art.413 § 1 pkt 6 kpk, polegająca na zaniechaniu przywołania w podstawie prawnej wymiaru kary wymierzonej D. P. w pkt. I i pkt. II wyroku art.91 kk, pomimo ustalenia, iż oskarżony działał w krótkich odstępach czasu, z wykorzystaniem tej samej sposobności, tj. w warunkach tzw. „ciągu przestępstw”.

Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny

Zarzuty apelacji obrońcy oskarżonego

1., 2. Wbrew twierdzeniom skarżącego Sąd okręgowy nie dopuścił się obrazy art.7 kpk i art.410 kpk, gdyż dokonał swobodnej oceny całości zgromadzonego materiału dowodowego, w szczególności wskazywanych w apelacji: zeznań świadka M. K. i wyjaśnień oskarżonego D. P.. Okoliczność zaś, że skarżący z tą oceną się nie zgadza nie może sama w sobie skutkować wzruszeniem zaskarżonego orzeczenia. Sąd okręgowy dokonał oceny zeznań świadka M. K.; nie doszło zatem do pominięcia tego dowodu. Wbrew twierdzeniom skarżącego nie doszło również do błędów w ocenie zeznań tego świadka. Sąd co do zasady dał wiarę tym zeznaniom (str.7 uzasadnienia wyroku), co dostrzega skarżący (str.5 apelacji). Uznane za wiarygodne zeznania przedstawicieli pokrzywdzonego oraz podmiotu, który podejmował próby odzyskania w jego imieniu przedmiotów leasingu oraz inne dowody dotyczące tych okoliczności pozwoliły na ustalenie, że nie było kontaktu z oskarżonym po ostatecznym wypowiedzeniu umów leasingowych przez pokrzywdzonego. Takie ustalenie wskazuje, że Sąd okręgowy nie dał wiary gołosłownym (jak przyznał sam skarżący – str.5 apelacji) twierdzeniom świadka M. K. jakoby wykonywała połączenia telefoniczne do pokrzywdzonego celem podjęcia prób negocjacji i wznowienia umowy. Podkreślenia wymaga, że świadek będąc przesłuchiwana zarówno w toku postępowania przygotowawczego (k.227v akt sprawy), jak i jurysdykcyjnego (k.787v-789v

akt sprawy) nie mówiła o połączeniach, jakie – zdaniem skarżącego - miała wykonywać do pokrzywdzonego celem wznowienia umów leasingowych. Będąc słuchana przed Sądem okręgowym zeznała jedynie, że oskarżony kontaktuje się z pokrzywdzonym drogą mailową (k.788v akt sprawy). Niezależnie jednak od tego, że brak jest podstaw do uznania, że takie połączenia telefoniczne miały miejsce wskazać należy, że nie mogłyby skutkować uniewinnieniem oskarżonego, o czym będzie mowa w dalszej części niniejszego uzasadnienia. Odnosząc się do zeznań świadka M. K. wskazać należy także na ich niekonsekwencję. Będąc słuchana w toku postępowania przygotowawczego przyznała, że przyjechał do niej pracownik firmy mającej odzyskać leasingowane maszyny (k.227v akt sprawy) aby na rozprawie początkowo temu zaprzeczyć (k.788v akt sprawy).

Sąd okręgowy nie dopuścił się również błędów w ocenie dowodu w postaci wyjaśnień oskarżonego. Skutku oczekiwanego przez skarżącego nie może przynieść powoływanie się na konsekwencję oskarżonego w nieprzyznawaniu się do popełnienia przypisanych mu przestępstw. W polskim procesie karnym oskarżony bowiem nie ma obowiązku dostarczania dowodów swej winy a linię obrony może kształtować w sposób dowolny. Jego wyjaśnienia natomiast, jak każdy inny dowód podlegają swobodnej ocenie sądu orzekającego, również w odniesieniu do innych dowodów zgromadzonych w sprawie. Przytaczanie przez skarżącego treści wyjaśnień oskarżonego (str.3-4 apelacji) nie może przynieść oczekiwanego

przezeń rezultatu, gdyż – jak nota bene wskazał sam apelujący – Sąd okręgowy uznał te wyjaśnienia co do zasady za wiarygodne. Znalazło to odzwierciedlenie w ustalonym przez Sąd I instancji stanie faktycznym, w którym wskazano na przebieg działalności gospodarczej oskarżonego, kolejno podejmowane w jej ramach decyzje oraz jego problemy finansowe i ich źródła. Sąd okręgowy nie uznał natomiast za wiarygodne wyjaśnień oskarżonego co do zamiaru jakim kierował się nie zwracając w terminie (czego nie kwestionuje skarżący – str.4 apelacji) leasingowanych maszyn, uznając, że doszło do ich przywłaszczenia. Oczywistym jest, że w zakresie ustalenia zamiaru jakim kierował się sprawca, zwłaszcza w sytuacji, gdy – jak w przedmiotowej sprawie – przypisanie winy musi zostać poprzedzone ustaleniem, że działał on z zamiarem bezpośrednim kierunkowym, Sąd nie może opierać się jedynie na wyjaśnieniach oskarżonego, który istnieniu takiego zamiaru zaprzecza. Jak wyżej wskazano, wyjaśnienia oskarżonego jako jeden z dowodów podlegają swobodnej ocenie. W przedmiotowej sprawie Sąd okręgowy podał na czym opiera ustalenie co do zamiaru oskarżonego i stanowisko swoje uzasadnił (str.13-14 uzasadnienia wyroku) a Sąd odwoławczy je akceptuje. Uwadze Sądu okręgowego nie umknęło, że oskarżony podjął próbę kolejnego wznowienia umów leasingowych oraz że w przeszłości do wznowienia takiego doszło (str.4 uzasadnienia); jak wynika z akt sprawy – jednokrotnie, nie zaś jak wskazał skarżący – wielokrotnie. Sąd apelacyjny w składzie rozpoznającym przedmiotową sprawę wyraża pogląd, że nie tylko sprzedaż,

darowanie innej osobie, przerobienie rzeczy czy zaprzeczenie jej posiadania stanowi dowód jej sprzeniewierzenia. Wskazując na tę część uzasadnienia Sądu okręgowego skarżący zdaje się nie dostrzegać, że w następnym zdaniu (str.13 apelacji) Sąd ten wskazuje w czym upatruje przejawów sprzeniewierzenia w realiach rozpoznawanej sprawy. Okoliczność, że pokrzywdzony w przeszłości wznowił umowy leasingu nie mogą ekskulpować oskarżonego. Brak jest podstaw do uznania, że tym razem spłata zaległości skutkowałaby wznowieniem umów leasingowych, skoro pokrzywdzony odmówił sporządzenia zestawienia rat spłaconych i pozostałych do spłaty powołując się na wypowiedzenie umów leasingowych (k.240 akt sprawy). Oskarżony zatem w datach ustalonych przez Sąd okręgowy jako daty popełnienia przestępstw miał świadomość braku tytułu prawnego do dysponowania przedmiotami leasingu (a zatem ich przywłaszczenia) i nie zwracając ich postąpił jak z własnym mieniem. Z raportu znajdującego się na k.164-176 akt sprawy, którego wiarygodności skarżący nie kwestionuje, wynika jednoznacznie, że oskarżony unikał kontaktu z osobami, które miały odebrać przedmioty leasingu. W ocenie Sądu apelacyjnego, odmowa wydania przedmiotów leasingu z jednoczesną odmową wskazania ich miejsca pobytu jednoznacznie wskazuje na traktowanie cudzej, powierzonej mu rzeczy jak własnej. Przywłaszczeniem bowiem jest jakikolwiek przejaw traktowania rzeczy jako swojej własnej. Zamiar przywłaszczenia (animus rem sibi habendi) musi przy tym być powiązany ze świadomością sprawcy o braku

tytułu prawnego ku temu. Jak już wyżej podniesiono, okoliczności ekskulpującej oskarżonego nie może stanowić to, że liczył na ponowne wznowienie umów leasingowych jakie łączyły go z pokrzywdzonym. Postawa oskarżonego (wskazane wyżej unikanie kontaktu z przedstawicielami leasingodawcy) przeczy twierdzeniom skarżącego jakoby oskarżony w inkryminowanym czasie podejmował jakiegokolwiek czynności celem wznowienia umów. Nie może zatem na zasługujące na aprobatę zostać uznane stanowisko skarżącego, że oskarżony liczył na wznowienie tych umów. Sam zresztą skarżący wskazał (str.7 apelacji) na ostateczny charakter wypowiedzenia przez pokrzywdzonego umów leasingowych. W inkryminowanych czasie bowiem sytuacja była odmienna, niż w styczniu 2016r., kiedy po wypowiedzeniu umów leasingowych oskarżony ponowił spłatę rat leasingowych, co doprowadziło do wznowienia umów (k.232-234 akt sprawy). Przy kolejnym zaprzestaniu regulowania rat leasingowych i po kolejnym wypowiedzeniu umów przez pokrzywdzonego oskarżony nie podjął – jak wyżej wskazano - żadnych czynności, które mogły ponownie skłonić pokrzywdzonego do ich wznowienia. Za taką czynność w szczególności nie może zostać uznany mail z 24.05.2019r., do którego Sąd odwoławczy odniesie się bardziej szczegółowo w dalszej części niniejszego uzasadnienia. Po wypowiedzeniu umów, które to decyzje otrzymał 30 września 2016r. (odebrał osobiście - k.263 akt sprawy) i 26 października 2016r. (przesyłka została prawidłowo awizowana - k.265 akt sprawy, okoliczność jednak, że doszło do wypowiedzenia

wszystkich umów leasingu objętych przedmiotowym postępowaniem nie jest kwestionowana przez skarżącego) i przy próbach odzyskania przedmiotów leasingu, oskarżony zaprzestał komunikowania się z leasingodawcą, nie wskazał miejsca przetrzymywania przedmiotów leasingu, korzystając z nich jednocześnie. Sąd apelacyjny podziela pogląd Sądu I instancji, że są to zachowania świadczące o traktowaniu rzeczy pokrzywdzonego jak swoich własnych. Jak już bowiem wyżej wskazano, o zamiarze przywłaszczenia nie świadczy jedynie całkowite wyzbycie się władztwa nad rzeczą poprzez jej sprzedaż czy darowanie. Przyjmując taki tok rozumowania pokrzywdzeni przestępstwem przywłaszczenia powierzonego mienia pozostawaliby w zasadzie bez ochrony prawnej, gdyż oskarżeni nie płacąc rat leasingowych i korzystając z rzeczy, cały czas mogliby deklarować zamiar jej oddania nie potwierdzając tej deklaracji żadnym zachowaniem wskazującym na zamiar jej realizacji. Sam oskarżony podał, że jest w posiadaniu tych maszyn, choć większość z nich stoi a jedna jest mu niezbędna do prowadzenia działalności (k.587v akt sprawy). Nawet jednak wówczas nie wskazał gdzie maszyny te się znajdują aby pokrzywdzony mógł je odzyskać. Postawa pokrzywdzonego, który po wypowiedzeniu we wrześniu i październiku 2016 roku umów leasingu nie podejmował z oskarżonym prób ugodowych unikając z nim kontaktu powoduje, że jego oczekiwania co do ich wznowienia nie znajdowały jakiegokolwiek racjonalnego uzasadnienia a zatem nie zwracając maszyn będących ich przedmiotem dopuścił

się przestępstwa przywłaszczenia powierzonego mienia. Sam skarżący w wywiedzionym środku odwoławczym wskazał, że prośby oskarżonego o wznowienie umów (z akt sprawy - k.237 wynika, że była jedna) nie spotkały się z aprobatą pokrzywdzonego. Oskarżony nie miał zatem jakichkolwiek podstaw do uznania, że posiada tytuł prawny do posiadania przedmiotów leasingu. Wobec powyższego skutku oczekiwanego przez skarżącego nie może przynieść wskazywanie na telefony jakie rzekomo (sam skarżący wskazał, że nie ma możliwości tego udowodnienia – str.5 apelacji) miała do pokrzywdzonego wykonywać w imieniu oskarżonego jego matka – świadek M. K. w celu wznowienia umów leasingowych. Jak już bowiem wyżej wskazano, to że oskarżony nie mając ku temu żadnych już wówczas racjonalnych podstaw liczył na wznowienie umów nie skutkuje uznaniem, że nie miał zamiaru popełnienia przestępstwa z art.284 § 2 kk. Podkreślenia wymaga, że zamiar oskarżonego należy oceniać na dacie popełnienia przestępstw, tj. 30 września 2016r. i 26 października 2016r. Jego zachowanie zatem po tym okresie pozostaje bez znaczenia dla przypisania mu winy, mogłoby jedynie mieć wpływ na ocenę stopnia społecznej szkodliwości przypisanych mu czynów. Z tego względu odwoływanie się do stanu zdrowia psychicznego oskarżonego w kontekście niepodejmowania przez niego korespondencji i braku kontaktu z pokrzywdzonym w okresie 2016-2019 nie może stanowić okoliczności go ekskulpującej. Na marginesie zatem jedynie wskazać należy, że twierdzenia skarżącego w tym zakresie są gołosłowne. Jak wynika bowiem choćby z protokołu

rozprawy z 25 września 2018r. (k.486 akt sprawy) oskarżony w okresie wskazanym przez apelującego przebywał za granicą na kontrakcie (odniesienie się do informacji na k.476 akt sprawy). Również orzekając o zastosowaniu wobec oskarżonego środka zapobiegawczego w postaci tymczasowego aresztowania (k.501-503 akt sprawy) Sąd okręgowy nie stwierdził zaistnienia przeciwwskazania do zastosowania tego środka zapobiegawczego z uwagi na sytuację zdrowotną czy rodzinną oskarżonego. Również i sam oskarżony oraz jego obrońca nie podnosili tych okoliczności na etapie postępowania przed Sądem I instancji a oskarżony podał, że nie był leczony psychiatrycznie (k.586v akt sprawy). Z tego samego względu bez wpływu na przypisanie oskarżonemu winy pozostaje podnoszona przez skarżącego okoliczność, że w toku postępowania sądowego oskarżony wyraził wolę zwrotu maszyn, czym pokrzywdzony miał nie być zainteresowany. Z uwagi na brak sprecyzowania tej kwestii, Sąd odwoławczy może jedynie przypuszczać, że skarżący ma na myśli mail oskarżonego do pokrzywdzonego znajdujący się na k.785 akt sprawy. Wskazać zatem przede wszystkim należy na to, że – wbrew twierdzeniom apelującego – w mailu tym oskarżony nie napisał, że chce oddać maszyny. Wskazał bowiem, że „pisze w sprawie zwrotu maszyn”. Równie dobrze zatem można by uznać, że powodem pisma jest rozmowa o żądaniu pokrzywdzonego zwrotu maszyn, nie zaś zamiar ich zwrotu. Nadto zwrócić należy uwagę na datę jego wysłania (24.05.1019r.) a więc na etapie postępowania jurysdykcyjnego, po ponad 2 i pół roku od

wezwania do zwrotu przedmiotów leasingu. Tymczasem, jak już wyżej wskazano, zachowanie oskarżonego po popełnieniu przestępstwa może mieć jedynie wpływ na ocenę stopnia jego społecznej szkodliwości, nie zaś na kwestię zamiaru z jakim działał w inkryminowanym czasie. Podobnie bez wpływu na odpowiedzialność karną oskarżonego pozostaje czy pokrzywdzony wystąpił z powództwem cywilnym o wydanie przedmiotów leasingu. Przestępstwo przywłaszczenia mienia ma bowiem charakter samoistny, niezależny od tego czy pokrzywdzony podejmuje kroki w ramach innych postępowań o zwrot przedmiotu przestępstwa. Nie rzecz bowiem w tym czy pokrzywdzony w każdy prawnie możliwy sposób egzekwuje zwrot przywłaszczonej rzeczy (zwłaszcza jeżeli dotyczy to okresu po popełnieniu przestępstwa) a w tym jaki zamiar miał oskarżony co do postąpienia z nią w momencie popełniania przestępstwa z art.284 § 2 kk. Skutku oczekiwanego przez skarżącego nie może przynieść wskazywanie na kierunkowy zamiar jaki musi towarzyszyć oskarżonemu dla przypisania mu przestępstwa przywłaszczenia powierzonych mienia oraz liczne orzeczenia Sądu Najwyższego to potwierdzające. Jest to bowiem okoliczność bezsporna, znana zarówno Sądowi okręgowemu (str.12 uzasadnienia wyroku), jak i Sądowi odwoławczemu. W realiach przedmiotowej sprawy natomiast skarżący nie podziela poglądu Sądu I instancji co do tego jakie zachowania oskarżonego wskazują na istnienie takiego właśnie zamiaru.

Apelujący wskazując na brak informacji od pokrzywdzonego co do umów leasingowych i przedmiotów wziętych w leasing (str.5 apelacji)

w żaden sposób nie uzasadnił tego zarzutu, a zatem nie sposób się do niego rzeczowo odnieść. Podkreślenia zatem wymaga, że w sprawie pozostaje poza sporem zarówno fakt zawarcia umów leasingowych między oskarżonym a pokrzywdzonym, jak i to jakie przedmioty zostały objęte tymi umowami. W ocenie Sądu apelacyjnego niezgodny z zasadami logicznego rozumowania jest wywód apelującego, że przywłaszczenie przez oskarżonego przedmiotów leasingu byłoby działaniem trudnym do wytłumaczenia i zrozumienia, gdyż przez takie działanie oskarżony bardzo dużo traci. Skarżący zdaje się bowiem pomijać tę istotną okoliczność, że oskarżony mając obowiązek zwrotu dysponował przywłaszczonymi maszynami i korzystał z nich. Natomiast od kosztów związanych z bezumownym korzystaniem z przedmiotów leasingu oskarżony mógł się zwolnić zwracając te przedmioty uprawnionemu w czasie, kiedy był do tego zobowiązany. Zachowanie takie uchroniłoby go również od odpowiedzialności karnej za przestępstwo sprzeniewierzenia.

Skutku oczekiwanego przez apelującego nie może przynieść również powoływanie się na wyrok Sądu Okręgowego w Poznaniu uniewinniający brata oskarżonego od popełnienia przestępstwa z art.284 § 2 kk. Przede wszystkim wskazać należy na wynikającą z przepisu art.8 kk zasadę samodzielności jurysdykcyjnej sądu. Sąd apelacyjny w składzie rozpoznającym niniejszą sprawę wyraża pogląd, że znamiona przestępstwa przywłaszczenia wypełnia dysponowanie przedmiotem przestępstwa bez żadnego ku temu

tytułu prawnego. Postępowanie z rzeczą jak właściciel nie ogranicza się jednak tylko do jej sprzedaży lub innej czynności bezpowrotnie uniemożliwiającej właścicielowi odzyskanie rzeczy. Przymiot bycia właścicielem nie ogranicza się bowiem jedynie do prawa przekazywania przedmiotu własności. Jeżeli zatem oskarżony bez żadnej podstawy prawnej nie wydaje na żądanie uprawnionego powierzonego mu przedmiotu czy też nie wskazuje miejsca jego przechowywania to postępuje wobec niego jak z rzeczą własną a tym samym dopuszcza się popełnienia przestępstwa jego przywłaszczenia.

3. Wobec uznania za bezzasadne zarzutów obrazy przepisów postępowania, za chybiony uznać należy oparty na nim zarzut błędu w ustaleniach faktycznych. Sąd apelacyjny nie stwierdza aby do takich błędnych ustaleń w sprawie doszło.

Zarzuty apelacji prokuratora

Na wstępie, wobec podniesienia przez skarżącego oskarżyciela publicznego zarzutu obrazy przepisów postępowania, wskazać należy, że zarzut ten może zostać uznany za trafny jeżeli skarżący wykaże zarówno to, że Sąd I instancji dopuścił się obrazy określonego przepisu prawa procesowego, jak i to, że miało to wpływ na treść orzeczenia, co wynika wprost z treści przepisu art.438 pkt 2 kpk, który skarżący uczynił podstawą swego zarzutu. W apelacji prokuratora będącej przedmiotem niniejszego rozpoznania wskazano jedynie pierwszy z wymienionych elementów (obrazę art.413 § 1 pkt 6 kpk), nie wykazano natomiast (a nawet nie powołano się na ten

element dyspozycji art.438 pkt 2 kpk), że miało to (lub mogło mieć) wpływ na treść orzeczenia.

W pierwszej kolejności Sąd apelacyjny w omawianym zakresie odniesie się do pkt. 2 wyroku, gdyż w tej części jest on całkowicie chybiony. W pkt. 2 wyroku Sąd okręgowy bowiem nie przypisał oskarżonemu winy w popełnieniu ciągu przestępstw, gdyż uznał go winnym popełnienia jednego przestępstwa. Konstrukcja ciągu przestępstw nie miała tu zatem zastosowania, a co za tym idzie, powołanie art.91 § 1 kk nie znajdowało podstaw prawnych.

Odnosząc się natomiast do pkt.1 zaskarżonego orzeczenia, zarzut ten również nie może zostać uznany za trafny, choć rację ma skarżący, że w podstawie prawnej wymiaru kary Sąd okręgowy nie wskazał przepisu art.91 § 1 kk (nie zaś jak wskazano w omawianej apelacji art.91 kk). Były ku temu podstawy, gdyż w tej części wyroku oskarżonemu przypisano popełnienie czynów z art.284 § 2 kk w warunkach ciągu przestępstw. Skarżący nie wykazał jednak aby pominięcie to miało wpływ na treść orzeczenia, a Sąd odwoławczy zaistnienia takiego wpływu nie dostrzega. Podkreślenia wymaga, że Sąd okręgowy zastosował w istocie art.91 § 1 kk, gdyż wprost wskazał, że czyny opisane w pkt. I, II, IV, V, VI, VII, VIII, IX, X i XI oskarżenia stanowią ciąg przestępstw i wymierzył za nie jedną karę. Nadto o tym, że uznał je za ciąg przestępstw świadczy podstawa wymiaru kary łącznej orzeczonej w pkt. 3 zaskarżonego wyroku – art.91 § 2 kk.

Wnioski

<p><u>Obrońca oskarżonego</u></p> <p>1.o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego od popełnienia zarzucanych mu czynów ewentualnie o</p> <p>2. uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu w Słupsku do ponownego rozpoznania.</p> <p><u>Prokurator:</u></p> <p>1.o zmianę pkt. I wyroku poprzez uzupełnienie podstawy prawnej wymiaru kary wymierzonej oskarżonemu D. P. o art.91 § 1 kk,</p> <p>2.zmianę pkt. II wyroku poprzez uzupełnienie podstawy prawnej wymiaru kary wymierzonej oskarżonemu D. P. o art.91 § 1 kk.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p> <p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p> <p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p><u>Obrońca oskarżonego</u></p> <p>1.Wobec uznania za niezasadne zarzutów apelacji brak jest podstaw do zmiany wyroku i uniewinnienia oskarżonego od popełnienia przypisanych mu czynów.</p> <p>2. Z tych samych względów brak jest podstaw do uwzględnienia wniosku o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Słupsku. Na marginesie zatem jedynie wskazać należy, że wniosek ten nie został w żaden sposób umotywowany. Podkreślenia tymczasem wymaga, że zgodnie z aktualnym oraz mającym zastosowanie w przedmiotowej</p>		

sprawie brzmieniem przepisu art.437 § 2 kpk, uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania może nastąpić wyłącznie w wypadkach wskazanych w art.439 § 1 kk (skarżący nie podniósł takiego zarzutu a sąd odwoławczy nie stwierdza zaistnienia bezwzględnej przyczyny odwoławczej) i art.454 kk (nie ma zastosowania w przedmiotowej sprawie) lub jeżeli jest konieczne przeprowadzenie na nowo przewodu w całości (skarżący nie wskazał okoliczności świadczących o takiej potrzebie a sąd odwoławczy nie stwierdza ich zaistnienia).

Prokurator:

Wnioski nie zasługiwały na uwzględnienie wobec nieuznania zasadności podniesionych zarzutów apelacyjnych.

<i>1OKOLICZNOŚCI UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</i>	<i>PODLEGAJĄCE</i>
1.	Nie dotyczy
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności	
Nie dotyczy	
<i>1ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO</i>	
<i>0.15.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji</i>	
0.11.	Przedmiot utrzymania w mocy
0.1Zaskarżony wyrok	

Zwiąże o powodach utrzymania w mocy	
Ocena zarzutów apelacji, ocena przeprowadzonych dowodów oraz ustalonego na ich podstawie stanu faktycznego i podstaw prawnych wymierzonych kar.	
0.15.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	
0.0.11.	Przedmiot i zakres zmiany
0.0.1Nie dotyczy	
Zwiąże o powodach zmiany	
Nie dotyczy	

0.15.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji		
0.15.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia		
1.1.	Nie dotyczy	# art. 439 k.p.k.
Zwiąże o powodach uchylenia		
Nie dotyczy		
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwiąże o powodach uchylenia		
Nie dotyczy		
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.

Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
Nie dotyczy		
4.1.	Nie dotyczy	# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		
Nie dotyczy		
0.15.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
Nie dotyczy		
0.15.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
	Nie dotyczy	
1Koszty Procesu		

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
II.	O kosztach postępowania odwoławczego orzeczono w oparciu o przepis art.626 § 1 kpk, art.634 kpk, art.636 § 1 kpk, art.1 ust. 2 pkt 4, art. 8, art.6 ustawy o opłatach w sprawach karnych. Wymierzono oskarżonemu opłatę oraz obciążono go wydatkami tego postępowania. W ocenie Sądu apelacyjnego brak jest bowiem podstaw do zwolnienia oskarżonego od obowiązku ich ponoszenia.

1PODPISY

